

Thư Thứ Nhất của Phao-lô gửi Ti-mô-thê (1 Ti-mô-thê)

Mục-đích: Cho Ti-mô-thê, người lãnh-đạo trẻ tuổi, lời khuyên-khích và chỉ-dẫn

Người viết: Phao-lô

Gửi cho: Ti-mô-thê, người lãnh-đạo trẻ tuổi, và tất cả Christ-nhân mọi nơi

Ngày viết: Vào năm 64 SC (Sau Christ Giáng-sinh) từ Rô-ma hay Ma-xê-đoan (có thể là tại Phi-líp), có lẽ trước khi Phao-lô bị bỏ tù lần chót tại Rô-ma

Bối-cảnh: Ti-mô-thê là một trong những người bạn đồng-hành thân-cận nhất của Phao-lô. Phao-lô đã sai Ti-mô-thê đến hội-thánh Ê-phê-sô để chống lại lời dạy sai lầm đã nổi lên ở đó (1 Ti-mô-thê 1.3-1.4). Ti-mô-thê có lẽ đã hầu-việc trong một thời-gian với tư-cách là người lãnh-đạo trong hội-thánh Ê-phê-sô. Phao-lô hy-vọng đến thăm Ti-mô-thê (1 Ti-mô-thê 3.14-3.15; 4.13), nhưng trong lúc đó, ông viết lá thư này cho Ti-mô-thê với những lời cố-vấn thực-tiễn cho mục-vụ.

Câu gốc: “Chớ để ai khinh-bi tuổi trẻ của ngươi, nhưng trong lời nói, cách cư-xử, tình thương, đức-tin và sự thanh-sạch, hãy tỏ ra ngươi là gương-mẫu của những người tin.” (4.12)

Nhân-vật chính: Phao-lô, Ti-mô-thê

Chỗ chính: Ê-phê-sô

Nét đặc-trung: Thư 1 Ti-mô-thê là bức thư cá-nhân và cũng là sách chỉ-nam về hành-chánh và kỷ-luật trong hội-thánh.

Ý chính: Không cố-gắng, chúng ta noi gương cha mẹ và người xung-quanh để có phẩm-giá mình. Đặc biệt cha mẹ tỏ ra cho con cái mình biết điều họ xem là quan-trọng. “Cha nào, con nấy” là câu thường nói đến trong xã-hội. Ti-mô-thê là một thí-dụ của một người chịu nhiều ảnh-hưởng của mẹ là O-nít và của bà ngoại là Lô-ít, là những Christ-nhân Giu-đa, trong việc tăng-trưởng đời sống thuộc linh (2 Ti-mô-thê 1.5; 3.15). Là thể-hệ Christ-nhân thứ nhì, Ti-mô-thê trở thành người được Phao-lô bảo-trợ và là người coi-sóc hội-thánh Ê-phê-sô. Là người chăn trẻ tuổi, Ti-mô-thê đã đối diện với đủ loại áp-lực, xung-đột, và thử-thách từ hội-thánh và văn-hóa xung-quanh. Để khuyên-bảo và khích-lệ Ti-mô-thê, Phao-lô đã viết và gửi bức thư cá-nhân này.

Phao-lô viết thư 1 Ti-mô-thê này vào khoảng năm 64 SC, có lẽ chỉ vừa sau khi ở tù tại Rô-ma. Vì kháng-cáo lên hoàng-đế, Phao-lô bị ở tù tại Rô-ma (Công-vụ 25-28), hẳn được thả vào năm 64 SC vì quá hạn tạm-giam. Sau năm đó, ông có lẽ tiếp-tục du-hành. Trong thời-gian này, ông viết các bức thư 1 Ti-mô-thê và Tít. Tuy nhiên, liền sau đó khi Nê-rô làm hoàng-đế, thì bắt đầu chiến-dịch tận-diệt Christ-giáo. Đã tin rằng: trong thời-gian này sứ-đồ Phao-lô lại bị bắt và bị hành-quyết. Trong khi ở tù lần thứ hai tại Rô-ma, ông viết bức thư 2 Ti-mô-thê; và hai lá thư gửi cho Ti-mô-thê, được gọi là “thư người chăn,” gửi cho các vị lãnh-đạo hội-thánh những chỉ-dẫn quan-trọng.

Trong 1 Ti-mô-thê, Phao-lô xác-nhận sự liên-hệ giữa hai người (1.2). Ông viết thư cho lời chỉ-dẫn như cha viết thư cho con, cho biết trước về các giáo-sư giả (1.3-1.11) và khuyên anh ấy nắm chặt đức-tin mình đặt nơi Đấng Christ (1.12-1.20).

Đoạn, Phao-lô nói đến việc thờ-phượng công-cộng, nhấn-mạnh đến sự quan-trọng của cầu-nguyện (2.1-2.7) và thứ-tự trong buổi thờ-phượng (2.8-2.15). Điều này đưa đến bàn-luận về phẩm-chất của những người lãnh-đạo trong hội-thánh—các người chăn và những chấp-sự. Ở đây, Phao-lô đưa ra các tiêu-chuẩn cho mỗi chức-vụ (3.1-3.16).

Phao-lô lại nói tới các giáo-sư giả, chỉ cho Ti-mô-thê biết cách nhận diện họ và cách đáp-ứng (4.1-4.16). Kế, ông cho những lời cố-vấn về việc coi-sóc người già và người trẻ (5.1-5.2), người góa-bụa (5.3-5.16), các trưởng-lão (5.17-5.25), và các người nô-lệ (6.1-6.2).

Phao-lô kết-luận bằng cách khuyên-khích Ti-mô-thê gìn-giữ động-lực của mình (6.3-6.10), đứng vững trong đức-tin (6.11-6.12), sống không trách được (6.13-6.16), và làm mục-vụ một cách trung-tín (6.17-6.21).

Sách 1 Ti-mô-thê có nhiều bài học. Nếu quý vị là người lãnh-đạo hội-thánh, xin để ý đến mối liên-hệ của Phao-lô với môn-đồ trẻ tuổi này—sự hướng-dẫn và lời khuyên-bảo cẩn-thận của ông. Xin đo-lường chính mình với các phẩm-hạnh mà Phao-lô nêu ra cho người coi-sóc và chấp-sự. Nếu là người trẻ trong đức-tin, xin theo gương các nhà lãnh-đạo Christ-nhân kính-sợ Đức Chúa TRỜI, như Ti-mô-thê bắt chước Phao-lô. Là cha mẹ, xin như người mẹ và bà ngoại trung-tín hướng-dẫn Ti-mô-thê tin Chúa Giê-xu.

**Thư Thứ Nhất của Phao-lô gửi
Ti-mô-thê
(1 Ti-mô-thê 1.1-2.15)**

1. Các lời chỉ-dạy về niềm tin đúng (1.1-1.20)

Lời chào-thăm mở đầu (1.1-1.2)

1¹Phao-lô, một sứ-đồ của Đấng Christ Giê-xu, theo mạng-lệnh của Đức Chúa TRỜI⁽¹⁾ Cứu-Chúa của chúng ta và của Đấng Christ Giê-xu, là hy-vọng của chúng ta;

²Gửi cho Ti-mô-thê, đứa con thật của ta trong đức-tin: Ân-diễn, khoan-dung, và bình-an từ Đức Chúa TRỜI là Cha và Đấng Christ Giê-xu Chúa của chúng ta.

Phao-lô cảnh-cáo về các giáo-sư giả (1.3-1.11)

³Trong khi khởi hành tới Ma-xê-đoan, ta đã khuyến-kích người ở lại Ê-phê-sô, để người có thể chỉ dẫn những người nào đó chớ giảng-dạy các giáo-lý lạ, ⁴cũng đừng chú ý tới các chuyện hoang-đường và các gia-phổ dài lê thê, là những điều gây nên sự phỏng- đoán mà thôi đúng hơn là xúc tiến sự cung cấp của Đức Chúa TRỜI, là điều bởi đức-tin. ⁵Nhưng mục-tiêu của lời răn của chúng ta là tình thương từ một tâm lòng trong sạch và một lương-tâm tốt và một đức-tin thành-thật. ⁶Vì một số người, đi lạc khỏi những điều này, đã xoay qua tới sự tranh-luận vô ích, ⁷muốn làm thầy của Luật-pháp, mặc dầu họ không hiểu hoặc là điều họ đang nói hay là các vấn-đề mà về chúng họ lại lập các sự quyết đoán tự tin. ⁸Nhưng chúng ta biết rằng Luật-pháp là tốt, nếu người ta dùng nó một cách hợp-pháp, ⁹y thức được sự kiện rằng luật-pháp không được lập ra cho người công-chính, song cho những kẻ vô luật-lệ và phản-nghịch, cho những kẻ không tin-kính và các phạm-nhân, cho những kẻ không thánh và báng-bổ, cho những kẻ giết cha hay mẹ của chúng, cho những kẻ giết người, ¹⁰cho những kẻ vô luân, cho những kẻ đồng-tính luyến-ái, cho những kẻ bắt cóc, cho những kẻ nói dối, cho những kẻ thề dối, và bất cứ cái gì khác trái nghịch với sự giảng dạy đúng, ¹¹theo tin-lành vinh-quang của Đức Chúa TRỜI đáng chúc-tụng, mà ta đã được ủy-nhiệm.

Sự khoan-dung của Đức Chúa Trời trên Phao-lô (1.12-1.17)

¹²Ta cảm-tạ Đấng Christ Giê-xu, Chúa của chúng ta, đã làm cho ta mạnh mẽ, vì Ngài đã xem ta là trung-tín, đặt ta vào sự phục-vụ, ¹³mặc dầu trước kia ta đã là một kẻ phạm-thương và một kẻ bất bố và một kẻ công-kích hung bạo. Và tuy vậy ta đã được tỏ ra sự khoan-dung, vì ta đã hành-động ngu-muội trong sự không tin; ¹⁴và ân-diễn của Chúa chúng ta đã nhiều hơn là dư-dật, với đức-tin và tình thương được thấy trong Đấng Christ Giê-xu. ¹⁵Ấy là lời phát-biểu đáng tin-cậy, xứng-đáng được chấp-nhận hoàn-toàn, rằng Đấng Christ Giê-xu đã đến trong thế-gian để cứu tội nhân, ở giữa họ ta đứng đầu hết thấy. ¹⁶Và tuy vậy vì lý-do này ta đã tìm được sự khoan-dung, để trong ta như là kẻ đứng đầu, Giê-xu Đấng Christ đã có thể biểu lộ lòng kiên-nhẫn hoàn-hảo của Ngài, như là một tấm gương cho những kẻ muốn tin Ngài để được sự sống đời đời. ¹⁷Bây giờ thuộc về Ông Vua của các thời-đại, bắt từ,

không thấy được, Đức Chúa TRỜI độc-nhất là danh-dự và vinh-quang đời đời và vô-cùng⁽²⁾. A-men.

Bám-chặt lấy đức-tin (1.18-1.20)

¹⁸Mạng-lệnh này ta ủy-thác cho người, hồi Ti-mô-thê, đứa con của ta, theo các lời tiên-tri trước kia được lập về người, rằng người có thể đánh trận đánh tốt-lành bởi chúng, ¹⁹giữ đức-tin và lương-tâm tốt, mà một số đã bác-bỏ và chịu sự thất bại hoàn toàn về đức-tin của họ. ²⁰Trong những kẻ này là Hy-mê-nê và A-léc-xan-đơ, mà ta đã phó cho Sa-tan, để chúng sẽ được dạy không nói phạm-thương.

2. Các lời chỉ-dẫn cho hội-thánh (2.1-3.16)

Chỉ-dẫn về việc thờ-phượng: giờ các bàn tay thánh lên (2.1-2.8)

2¹Thế thì, trước hết ta cố-nài rằng các lời khấn-cầu và các lời cầu-nguyện, các lời cầu-xin và các lời cảm-tạ, được làm thay mặt mọi người, ²cho các vua và mọi người ở trong quyền-lực, để chúng ta có thể sống một cuộc đời trầm lặng và thanh bình trong mọi tin-kính và phẩm-giá. ³Đây là tốt và chấp-nhận được trước mắt của Đức Chúa TRỜI Cứu-Chúa của chúng ta, ⁴Ngài muốn mọi người được cứu và đạt đến sự nhận-biết lẽ-thật. ⁵Vì có một Đức Chúa TRỜI, và cũng có một Đấng Trung-bào⁽³⁾ giữa Đức Chúa TRỜI và loài người, con người Đấng Christ Giê-xu, ⁶là Đấng đã phó chính Ngài làm giá chuộc cho tất cả, chúng có này được ban cho ở chính kỷ hạn của nó. ⁷Vì điều này ta đã được bổ-nhiệm làm một người thuyết-giảng và một sứ-đồ (ta đang nói sự thật⁽⁴⁾, ta không đang nói dối) với tư-cách là một giáo-viên của các dân Ngoại-bang trong đức-tin và lẽ thật.

⁸Bởi vậy ta muốn các ông ở mọi nơi cầu-nguyện, giờ các bàn tay thánh lên, không có cơn thanh-nộ và sự bất-hòa.

Các chỉ-dẫn về thờ-phượng: vị-trí người đàn-bà trong hội-thánh (2.9-2.15)

⁹Tương-tự, ta muốn các bà trang-điểm cho mình bằng trang-phục thích-hợp, vừa phải và kín-đáo, không có bím tóc và vàng hay ngọc trai hay áo-quần đắt tiền, ¹⁰nhưng thà bằng việc làm tốt lành, là hợp với các bà khai là tin-kính. ¹¹Đàn-bà⁽⁵⁾ phải yên-lặng nhận lời chỉ dạy với sự phục tùng hoàn-toàn. ¹²Song ta không cho phép một người đàn-bà dạy-đỗ hay sử dụng quyền-lực trên một người đàn-ông⁽⁶⁾, nhưng giữ yên-lặng. ¹³Vì chính A-đam đã được sáng-tạo trước, và kẻ đó Ê-va. ¹⁴Và chẳng phải A-đam đã bị lừa dối, nhưng người đàn-bà đó đúng là đã bị lừa dối, đã rơi vào sự vi-phạm. ¹⁵Nhưng các bà sẽ được cứu qua việc sinh con nếu họ tiếp-tục trong đức-tin và tình thương và sự nên thánh với sự tự kiểm- chế.

Các tiêu-chuẩn cho những người lãnh-đạo hội-thánh (3.1-3.13)

¹Ghi-chú: el, 'Alôhim, theos, God là Đấng Tạo-hóa của vũ-trụ (mà el, god được chuyển-ngữ là thần). Người Việt dùng danh-từ riêng "Ông Trời" để gọi Đấng Tạo-hóa; thêm chữ Chúa, Chúa Trời, để làm danh-từ riêng của Đấng Tạo-hóa, vị Thần độc nhất vô nhị; thêm chữ Đức để tỏ lòng tôn-kính Đức Chúa Trời. Vì vậy từ Đức Chúa Trời là danh-từ riêng của Đấng Tạo-hóa vũ-trụ.

²nguyên ngữ: tới các thời đại của các thời đại

³Đấng Trung-gian Hòa-giải

⁴bản khác thêm: trong Đấng Christ

⁵hay: người vợ

⁶hay: chồng

**Thư Thứ Nhất của Phao-lô gửi
Ti-mô-thê
(1 Ti-mô-thê 3.1-5.8)**

3¹Đây là lời phát-biểu đáng tin-cậy: nếu người đàn-ông nào mong-mỏi chức-vụ giám-mục, ấy là một việc làm cao quý mà người mong muốn *làm*. ²Giám-mục, thì, phải không trách được, chồng của một vợ, có tiết-độ, thận-trọng, đáng kính, hiếu khách, có khả-năng dạy-dỗ, ³không ghiền rượu, không thích đánh nhau, nhưng hòa-nhã, không hay gây-gỗ, thoát khỏi tính tham tiền. ⁴Người ấy *phải* là người khéo trông nom chính gia-hộ của mình, kèm-chế được con cái của mình với tất cả mọi phẩm-hạnh ⁵(nhưng nếu một người không biết trông nom chính gia-hộ của mình thế nào, thì làm sao người đó sẽ coi-sóc hội-thánh của Đức Chúa TRỜI?); ⁶và không là một người mới đổi đạo, e rằng kẻ đó trở nên tự phụ và sa vào sự kết-án do quý-vương gây ra. ⁷Và người phải có tiếng tốt với những kẻ ở ngoài *hội-thánh*, ngõ hầu người sẽ chẳng rơi vào điều si nhục và bẫy của quý-vương. ⁸Các chấp-sự cũng vậy *phải* là những ông có phẩm-hạnh, không có lối nói hàng hai, không ghiền rượu, không tham lợi bản-thù, ⁹nhưng nắm giữ lễ mầu-nhiệm của đức-tin với lương-tâm trong sạch. ¹⁰Và hãy để những người này trước tiên cũng chịu thử-thách; sau đó hãy để họ phục-vụ làm chấp-sự nếu họ không trách được. ¹¹Tương-tự các bà⁽¹⁾ *phải* có phẩm-hạnh, không là những kẻ đồn miệng độc địa, nhưng có tiết-độ, trung-tín trong mọi việc. ¹²Các chấp-sự là chồng của *chỉ* một vợ, và khéo trông nom con cái của họ và chính gia-hộ của họ. ¹³Vì những kẻ khéo phục-vụ với tư cách là chấp-sự *thì* được cho chính họ một địa-vị tốt và lòng tín-nhiệm lớn trong đức-tin ở trong Đấng Christ Giê-xu.

Lễ mầu-nhiệm của tôn-giáo chúng ta (3.14-3.16)

14Ta đang viết các điều này cho người, hy-vọng chẳng bao lâu sẽ đến cùng người; ¹⁵nhưng nếu ta chậm-trễ, ta viết ngõ hầu người biết một người phải cư-xử thế nào trong gia-hộ của Đức Chúa TRỜI, là hội-thánh của Đức Chúa TRỜI sống, cột trụ và sự chống đỡ của lễ-thật. ¹⁶Và bởi sự xưng-nhận chung: vĩ-đại thay là lễ mầu-nhiệm của sự tin-kính:

Đấng đã được lộ ra trong xác-thịt,
Được xưng công-chính trong Linh,
Được các thiên-sứ ngắm nhìn,
Được công-bố giữa các dân-tộc,
Được tin-nhận trong thế-giới,
Được cất lên trong vinh-quang.

3. Những chỉ-dẫn cho các trưởng-lão (4.1-6.21)

Phao-lô cho lời khuyên-nhủ để dạy, và cảnh-cáo chống lại giáo-sư già (4.1-4.5)

4¹Nhưng Linh nói rõ ràng rằng trong các thời-kỳ đến sau, một số sẽ rời bỏ đức-tin, chú ý đến các linh lừa-dối và các giáo-lý của các quý-sứ, ²bằng phương tiện giả-hình của những kẻ nối dõi đã làm cho chai đi chính lương-tâm của họ như với thanh sắt nung đóng dấu⁽²⁾, ³người ta cảm cưới gả và chủ-trương kiêng các loại thức ăn mà Đức Chúa TRỜI đã sáng-tạo để được chia sẻ một cách biết ơn bởi những kẻ tin và biết lễ-thật. ⁴Vì mọi vật được Đức Chúa TRỜI sáng-tạo đều tốt, và không một vật

gì bị bác bỏ, nếu nó được nhận với lòng biết ơn; ⁵vì nó được làm nên thánh bằng lời của Đức Chúa TRỜI và cầu nguyện.

Phao-lô cho đường-lối dạy dỗ: nhiệm-vụ của Ti-mô-thê (4.6-4.16)

6Trong việc chỉ ra các điều này cùng anh em, người sẽ là một tôi-tớ tốt của Đấng Christ Giê-xu, được nuôi bởi các lời của đức-tin và của giáo-lý đúng mà người đã và đang theo. ⁷Nhưng đừng dính-dáng gì với các chuyện bày đặt thuộc thể gian chỉ hợp cho các bà già. Mặt khác, hãy tự kỷ luật vì mục-đích của sự tin-kính, ⁸vì rèn-luyện thân-thể chỉ có ích-lợi một chút, nhưng sự tin-kính có ích-lợi cho mọi việc, vì nó nắm giữ lời hứa cho đời hiện-tại và *cũng* cho đời hầu đến. ⁹Ấy là một lời phát-biểu đáng tin-cậy xứng đáng được chấp-nhận hoàn-toàn. ¹⁰Ấy là vì điều này⁽³⁾ mà chúng ta lao nhọc và phấn đấu, bởi vì chúng ta đã neo hy-vọng của chúng ta vào Đức Chúa TRỜI sống, Ngài là Cứu-Chúa của mọi người, đặc-biệt là của những kẻ tin. ¹¹Hãy truyền ra và dạy các điều này. ¹²Chớ để ai khinh-bí tuổi trẻ của người, nhưng trong lời nói, cách cư-xử, tình thương, đức-tin và sự trong sạch, hãy tỏ ra người là gương-mẫu của những người tin. ¹³Cho đến khi ta đến, hãy chú ý đến việc đọc *công-khai Thánh-Kinh*, cho sự khích-lệ và sự giảng-dạy. ¹⁴Đừng bỏ bê ân-tử thuộc-linh ở bên trong người, đã được ban cho người qua sự phát-biểu tiên-tri với việc đặt lên tay bởi hội-đồng các trưởng-lão⁽⁴⁾. ¹⁵Hãy chịu khó-nhọc với các điều này, hãy chịu *mài-miệt* trong chúng, ngõ hầu sự tấn-tới của người sẽ là hiển-nhiên đối với tất cả. ¹⁶Hãy chú ý kỹ vào chính người và vào sự giảng-dạy của người; hãy bền chí trong các việc này, vì khi người làm điều này, người sẽ cứu cả chính người lẫn những kẻ nghe người.

Săn-sóc các nhóm khác nhau trong hội-thánh: già và trẻ (5.1-5.2)

5¹Chớ trách-mắng nặng-nề một ông già, song *thay vào* đó hãy thỉnh-cầu ông như *thỉnh-cầu* một người cha, còn các ông trẻ hơn *thì* như anh em, ²các bà già *thì* như mẹ, và các người nữ nhỏ tuổi hơn *thì* như chị em, trong sự thanh-sạch hoàn-toàn.

Săn-sóc các nhóm khác nhau trong hội-thánh: các bà góa (5.3-5.16)

3Hãy kính-trọng các góa-phụ, là những người thật sự là góa; ⁴song nếu bà góa nào có con cái hoặc các cháu nội ngoại, hãy để họ trước hết tập thực-hành lòng hiếu-thào đối với chính gia-đình của họ, và để trả ơn cho cha mẹ của họ; vì điều này chấp-nhận được trước mắt của Đức Chúa TRỜI. ⁵Bây giờ bà là người quả thật là góa, và là người đã bị bỏ lại một mình, đã neo hy-vọng của bà vào Đức Chúa TRỜI, và tiếp-tục trong các sự khân-cầu và các lời cầu-nguyện đêm và ngày. ⁶Nhưng bà là người phó mình cho thú vui vô luân, *bà ta* chết ngay cả trong khi bà ta sống. ⁷Cũng hãy truyền ra các điều này, ngõ hầu họ không trách được. ⁸Nhưng nếu người nào không cung-cấp cho chính người của mình, và đặc-biệt là *không* cho những người của gia-hộ mình, kẻ đó đã phủ-nhận đức-tin, và là tệ hơn

¹hay: các vợ của họ, hoặc: các nữ chấp-sự
²nghĩa là: lương tâm đã chai-li

³hay: cũng bởi có đó mà...
⁴hội-đồng các trưởng-lão

**Thư Thứ Nhất của Phao-lô gửi
Ti-mô-thê
(1 Ti-mô-thê 5.9-6.17)**

một kẻ không tin.⁹Chỉ để một bà góa vào danh-sách nếu bà không trẻ hơn 60 tuổi, *đã là vợ của 1 ông*⁽¹⁾,¹⁰có tiếng tốt về các việc làm lành; và nếu bà đã nuôi-dưỡng con cái, nếu bà đã tỏ ra hiếu khách đối với những người lạ, nếu bà đã rửa chân các thánh-đồ, nếu bà đã giúp-đỡ những kẻ trong nỗi đau buồn, và nếu bà đã dâng mình cho mọi việc lành.¹¹Nhưng hãy từ chối các bà góa trẻ hơn vào danh-sách, vì khi họ cảm thấy thêm nhục-dục mà không đếm xỉa đến *Đấng Christ*, họ muốn thành lập gia đình,¹²*như vậy mắc phải sự kết án*, vì họ đã bỏ qua lời nguyện trước đây của họ.¹³Và cùng một lúc, họ cũng tập ăn không ngồi rồi, khi họ đi vòng vòng từ nhà này sang nhà nọ; và không chỉ ăn không ngồi rồi, nhưng cũng ngồi lê đôi mách và hay xen vào chuyện của người khác, nói về các điều không thích đáng *để nói đến*.¹⁴Bởi vậy, ta muốn các gái góa trẻ hơn thành lập gia đình, sinh con-cái, giữ nhà, và không cho kẻ thù một cơ-hội nào cho điều nhục nhã;¹⁵vì một số đã xoay qua để đi theo Sa-tan rồi.¹⁶Nếu một bà nào là một tín-nhân có các bà góa *lệ thuộc mình*, bà đó hãy giúp-đỡ họ, và đừng để hội-thánh chịu gánh nặng, ngõ hầu hội-thánh có thể giúp-đỡ những kẻ quả thật là các bà góa.

Đền bù gấp đôi của các trưởng-lão dạy và giảng tin lành (5.17-5.20)

17Hãy để các trưởng-lão cai-trị giỏi được xem là xứng-đáng có gấp đôi vinh-dự⁽²⁾, đặc-biệt là các người làm việc hết sức cố gắng trong lời.¹⁸Vì Thánh-Kinh nói: “NGƯỜI KHÔNG ĐƯỢC BỊT MÓM CON BÒ TRONG KHI NÓ ĐANG ĐÁP LÚA” và “NGƯỜI LAO ĐỘNG XỨNG-ĐÁNG TIỀN-CÔNG CỦA HÂN.”⁽³⁾¹⁹Đừng nhận một sự buộc tội nào chống lại một trưởng-lão, trừ phi dựa trên cơ-sở của 2 hay 3 nhân-chứng.²⁰Những kẻ tiếp-tục trong tội, hãy khiển-trách trong sự hiện-diện của tất cả, ngõ hầu phần còn lại cũng sợ *về việc phạm tội*.

Các qui-tắc khác (5.21-5.25)

²¹Ta long-trọng giao nhiệm-vụ cho người trong sự hiện-diện của Đức Chúa TRỜI và của *Đấng Christ Giê-xu* và của các thiên-sứ được chọn của Ngài, phải duy-trì các *nguyên-tắc* này không có thành-kiến, không làm việc gì trong *tinh-thần* thiên-vị.²²Đừng đặt bàn tay trên⁽⁴⁾ một ai quá vội-vàng, và đừng có phần *trách-nhiệm* tội-lỗi của những kẻ khác; hãy giữ mình thanh-sạch.²³Đừng chỉ uống nước không mà thôi, nhưng dùng một ít rượu nho vì cơ-tì-vị của người và vì sự đau-yếu thường-xuyên của người.²⁴Tội của một số người là quá hiển-nhiên⁽⁵⁾, đi trước chúng tới sự phán-xét⁽⁶⁾; còn những kẻ khác, tội của chúng theo sau⁽⁷⁾.²⁵Cũng giống như vậy, các việc làm lành là quá hiển-nhiên⁽⁸⁾, và ngược lại, *cũng có* những việc làm không thể che giấu được.

Các người nô-lệ (6.1-6.2)

¹bản khác: có chồng chỉ một lần

²hay: gấp đôi vật đền-bù (gấp đôi tiền lương)

³Bài giảng của Môi-se 24.15; 25.4; Lê-vi 19.13; 1 Cô-rinh-tô 9.9, 9.14; Ma-thi-ơ 10.10; Lu-ca 10.7

⁴hay: phong-chức

⁵hay: lộ ra tỏ-tường;

⁶hay: bị người ta xét-đoán trước

⁷hay: lại lộ ra về sau

⁸hay: được tỏ rõ

6¹Tất cả những kẻ dưới ách là những kẻ nô-lệ hãy coi chính chủ của chúng là xứng-đáng mọi vinh-dự ngõ hầu danh của Đức Chúa TRỜI và giáo-lý của chúng ta không bị nói chống lại.²Và những kẻ có chủ nhân là tín-nhân chớ bắt kính với họ vì họ là anh em, nhưng chúng hãy phục-dịch họ càng nhiều hơn nữa, vì những kẻ dự phần lợi-ích đó là các tín-nhân và các người yêu-mến. Hãy dạy và khuyến-khích các *nguyên-tắc* này.

Tránh các sự tranh-luận vô ích (6.3-6.5)

³Nếu kẻ nào ủng-hộ một giáo-lý khác, và không đồng ý với các lời đúng, các lời của Chúa Giê-xu *Đấng Christ* của chúng ta, và với giáo-lý phù-hợp với sự tin-kính,⁴kẻ đó tự-phụ và không hiểu gì cả; nhưng kẻ đó có một sự thích thú không lành mạnh trong các câu hỏi gây tranh-cãi và các tranh-chấp về chữ, từ đó dấy lên sự ganh-tị, sự xung-đột, lời nói si nhục, các sự hoài-nghi xấu-xa,⁵và sự xích-mịch liên tiếp giữa các người có tâm trí suy đồi và thiếu thốn lẽ-thật, những kẻ tưởng rằng sự tin-kính là một phương-tiện có lợi⁽⁹⁾.

Tham tiền là cội-rễ của tội (6.6-6.10)

⁶Nhưng sự tin-kính *thật sự* là một phương-tiện có lợi lớn, khi được kèm theo bởi sự thỏa lòng.⁷Vì chúng ta đã chẳng đem một cái gì vào thế-gian, thế là chúng ta cũng chẳng có thể lấy một cái gì ra khỏi *thế-gian*.⁸Và nếu chúng ta có thức-ăn và sự che đậy, với những cái này chúng ta sẽ thỏa lòng.⁹Song những kẻ muốn được giàu-có sa vào sự cám-đổ và cái bẫy và nhiều tham muốn có hại và đại đột làm người ta chìm ngập vào trong sự đổ nát và sự hủy diệt.¹⁰Vì tham tiền là cội-rễ của mọi điều xấu, và một số bởi việc khao-khát nó đã làm đường xa khỏi đức-tin, và đã tự đâm mình với nhiều điều đau-đớn.

Phao-lô khuyến-khích Ti-mô-thê (6.11-6.16)

11Nhưng hãy tránh xa khỏi các việc này, người, người của Đức Chúa TRỜI; và hãy theo đuổi sự công-chính, tin-kính, đức-tin, tình thương, bền-chí và hòa-nhã.¹²Hãy đánh trận-đánh tốt-lành của đức-tin; hãy nắm lấy sự sống đời đời, là sự mà người đã được gọi, và người đã làm một sự xưng-nhận tốt trong sự hiện-diện của nhiều nhân-chứng.¹³Ta giao nhiệm-vụ cho người trong sự hiện-diện của Đức Chúa TRỜI, là Đấng ban sự sống cho mọi vật, và của *Đấng Christ Giê-xu*, là Đấng đã làm chứng sự xưng-nhận tốt trước mặt Bôn-xơ Phi-lát,¹⁴rằng người phải giữ điều-răn không có vết nơ hay không có sự quở trách cho đến khi có việc hiện ra của Chúa Giê-xu *Đấng Christ* của chúng ta,¹⁵mà Ngài sẽ lộ ra ở đúng thời-điểm—Ngài là Đấng được chúc-tụng và Đấng Chủ-tể Tối Cao độc-nhất, Vua của những kẻ trị-vì là các vua và Chúa của những kẻ cai-trị là các chúa;¹⁶Đấng chỉ một mình Ngài có tính bất tử và ngự trong sự sáng không có thể đến gần được, Đấng mà chẳng có một người nào đã từng thấy hay có thể thấy được. *Thuộc về Ngài là* vinh-dự và quyền thống trị đời đời! A-men.

Răn-báo các người giàu-có (6.17-6.19)

17Hãy chỉ dạy những kẻ giàu trong thế-gian hiện-tại này đừng tự phụ hay neo hy-vọng của họ vào sự không chắc-

⁹bản khác thêm: Hãy tự người rút lui khỏi hạng người như thế

**Thư Thứ Nhất của Phao-lô gửi Người
Ti-mô-thê
(1 Ti-mô-thê 6.18-6.21)**

chấn của sự giàu-có, nhưng vào Đức Chúa TRỜI sống, là Đấng dồi-dào cung-cấp cho chúng ta mọi vật để được hưởng. ¹⁸Hãy *chỉ dạy họ* làm điều lành, dồi dào trong các việc làm lành, rộng-lượng và sẵn-sàng chia-sẻ, ¹⁹dồn-chứa cho mình châu-báu có một nền-tảng tốt-đẹp cho tương-lai, ngõ hầu họ có thể nắm lấy điều quả thật là sự sống đời đời.

Lời chỉ-dạy cuối-cùng của Phao-lô (6.20-6.21)

20Ti-mô-thê ơi, hãy giữ-gìn điều đã được ủy-thác cho ngươi, tránh sự nói huyên thiên trống-rỗng chuyện thể-gian và các lý lẽ chống đối của điều được gọi một cách sai-lầm là “kiến-thức”—²¹mà một số đã tuyên bố và như vậy đã đi lạc đường về đức-tin.

Xin ân-điễn ở cùng ngươi.